

N:o 38.

Ank. till Riksd. kansli den 31 mars 1894, kl. 12 midd.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 39 § utsökningslagen.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottets behandling hänvisad motion, n:o 58, har herr *O. Vikström* hemställt om ändrad lydelse af 39 § utsökningslagen. Motionären anmärker, att den, som i öfverensstämmelse med föreskrifterna i 30 kap. 5 § rättegångsbalken för fullföljd till Kongl. Maj:t af talan mot hofrätts dom i taka händer nedsatt till utgifvande ådömdt belopp, icke derigenom är fredad från utmätning för verkställighet af hofrätts dom, under det att deremot, enligt 38 § utsökningslagen, sådan utmätning icke må ega rum, om det utdömda beloppet blifvit nedsatt hos Konungens befallningshafvande eller utmättningsman. Att dylik befrielse från utmätning för hofrätts dom icke medgifvits jemväl för det fall, att nedsättningen skett i taka händer, syntes föga rimligt, då äfven vid sådan nedsättning den vinnande, jemlikt 30 kap. 5 § rättegångsbalken och 40 § utsökningslagen, vore berättigad att på förhand lyfta det nedsatta mot pant eller borgen för återbäring, i fall domen ändrades, samt lagens bestämmelse om taka händer så uppfattats, att mottagaren borde vara vederhäftig för det nedsatta beloppet. Genom något stadgande i lag syntes det motionären böra förekommas, »att den i hofrätten tappande, om ock endast för någon tid, skulle blifva nödsakad att två gånger eller dubbelt utgifva det genom hofrätts icke laga kraftvunna dom ådömda belopp».

På dessa grunder och i syfte att från utmätning freda den tappande, som uti ifrågavarande fall nedsatt beloppet i taka händer, före-

slår motionären: att Riksdagen måtte besluta, att 39 § utsökningslagen den 10 augusti 1877 skall erhålla följande ändrade lydelse:

»Är betalningsskyldighet någon ålagd, ege utmättningsman, utan särskildt bemyndigande, hos den tappande verkställa utmätning, ändå att ändring i domen sökes. Ej må dock utmätning å underrätts dom ske, förr än den vunnit laga kraft, der den som tappat ställer pant eller borgen för hvad honom ålagdt är, så ock för skada som genom uppehållet vållas kan; ej heller å hofrätts dom, der gäldenären styrker, att han, på sätt i 30 kap. rättegångsbalken föreskrifves, sin rätt till talan mot domen förvarat och till fullgörande deraf hos Konungens befallningshafvande eller utmättningsman *eller i taka händer* nedsatt penningar, svarande mot hvad dömdt blifvit.»

Ganska sällan torde det förekomma, att den, som tappat i hofrätt och vid fullföljd af talan företer bevis af någon enskild person, att det ådömda beloppet blifvit hos honom nedsatt i taka händer, verkligen, såsom i 30 kap. 5 § rättegångsbalken stadgas, gifvit ut hvad dömdt är. I allmänhet torde nemligen sådana bevis betraktas såsom ett slags borgensförbindelse och utfärdas utan att utgifvaren deraf bekommit ens någon del af det belopp, han erkänner sig hafva mottagit, under hvilket förhållande ett dylikt bevis för den i hofrätten vinnande parten icke medför annan säkerhet än att han, i fall hofrättens dom fastställes, kan för utbekommande af det honom tillerkända belopp vända sig förutom emot motparten jemväl mot utgifvaren af beviset, en säkerhet, som understundom kan vara ganska illusorisk. Visserligen är det, såsom motionären anmärkt, sant, att hofrätt ingår i pröfning af vederhäftigheten hos den person, som utfärdat ett bevis af ifrågavarande beskaffenhet, om anmärkning emot vederhäftigheten framställes, eller den part, för hvilken beviset är afsedt att utgöra säkerhet, icke i hofrätten tillstädeskommit. Huru noggrant härvid än förfares, lærer det dock understundom komma att inträffa, att en person, hvilkens vederhäftighet hofrätten i anledning af företedda af vederbörande embets- eller tjänsteman utfärdade intyg ansett och måst anse styrkt, sedermera, då det belopp, han erkänt sig hafva emottagit, hos honom skall uttagas, befinnes sakna tillgång till detsammes gäldande. Om i sådant fall jemväl den ändringsökande parten, under den tid målet varit på högsta domstolens pröfning beroende, afhändt sig eller blifvit afhänd sina tillgångar, har mot-

parten beröfvats möjlighet att utfå det honom af domstolarna tilldömda belopp. Väl kan man dervid invända, att han borde begagna sig af sin rätt att emot pant eller borgen för återbäring på förhand lyfta omtvistade beloppet, men oafsedt den svårighet och det obehag, som ställande af pant eller borgen kan komma att för den vinnande medföra, är denna rätt för honom utan värde i ofvan antydda fall, att det belopp, som uppgifvits vara nedsatt i taka händer, icke kan lyftas af den anledning, att vederbörande icke eger tillgång att detsamma utgifva. Då den i rätten vinnande parten således icke alltid kan anses ega full säkerhet uti ett bevis om nedsättning i taka händer, synes det utskottet, att parten icke bör betagas den honom nu i lag medgifna utväg att genom vinnande af utmätning å hofrättens dom skydda sig mot förlust af sin rätt.

På dessa grunder hemställer utskottet,

att ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 31 mars 1894.

På lagutskottets vägnar:

L. ANNERSTEDT.